

Juventut Catalana

40
cènt.

Número

Homenatge

a

Angel Guimerà

IGRATUITAMENT!

PODEU OBTENIR ALGUNS D'AQUESTS OBGETES, PROCURANT CERCAR, ENTRE LES VOSTRES AMISTATS, UNES QUANTES SUBSCRIPCIONS A LA VOSTRA REVISTA

Una màquina d'afaitar de l'acreditada marca «Gillette», estoig pitillera, al que trameți CINC subscripcions per un any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 90 pessetes, o bé: DEU subscripcions per mig any, que aiximateix importen 90 pessetes.

Un estoig manicura, de l'acreditada casa «Raspallera Moderna», Pi, 2, Barcelona, al que trameți CINC subscripcions per un any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 90 pessetes, o bé: DEU subscripcions per mig any, que aiximateix importen 90 pessetes.

JOVENTUT CATALANA

HO OBTINDREU, JA QUE LA TASCA NO ES GENS DIFICIL, I PERQUE TAMBE ES SABUT QUE

JOVENTUT CATALANA

ES LA REVISTA QUE CONEIX TOTHOM I LA QUE MANCAVA A CATALUNYA

Dos volums de la «Biblioteca Gentils», a escullir, al que trameți la seva subscripció per un any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 18 pessetes.

Un volum de la «Biblioteca Gentils», a escullir, al que trameți la seva subscripció per mig any de la vostra revista JOVENTUT CATALANA, juntament amb son import: 9 pessetes.

IMPORTANT

Trametem aquests regals solament al rebre el nombre de subscripcions corresponents, amb les dades ben clares de cada subscriptor i llur import TOTAL, que correspon a raó de 18 pessetes anyals o bé 9 pessetes semestre.

Les trameses en metàl·lic, que poden fer-se per gir postal o xec bancari, com també tota la correspondència, deuen anar adreçades a

JOVENTUT CATALANA
Villarroel, 12 i 14—BARCELONA

JOVENTUT CATALANA

ADMET, PREFERENTMENT, LA COL·LABORACIÓ
NOVENÇANA DE CATALUNYA

SUBSCRIPCIONS, ANUNCIS I CORRESPONDÈNCIA:

VILLARROEL, 12 i 14 - Telèf. 3028 A

BARCELONA

Abonament: 1'50 pessetes cada mes

(Pagament a la bestreta)

ANGEL GUIMERÀ

Al complir-se el primer aniversari de la mort del gloriós poeta, JOVENTUT CATALANA vol fer-li un homenatge. El més petit de tots plegats, però el més fervent potser, ja que sentim encara els nostres ulls humitejats per les llàgrimes que vessàrem ara fa un any.

Quantes i quantes vegades hem pensat amb el Mestre durant aquesta anyada! Quantes i quantes vegades hem rellegit les seves poesies saturades d'un amor pleníssim a la nostra terra!

Per ço, quan estàvem ja acostumats a veure'l per la nostra urbs, quan la seva venerable figura ens inspirava el més pregon dels respectes i al seu pas automàticament ens llevàvem el capell, quan l'aire que ell havia acariciat mantes vegades amb les seves rimes ens portà la nova del seu traspàs, sentírem una suor freda que invaïa tot nostre ésser i mormolàrem unes paraules que sols nosaltres érem capaços d'entendre.

Llegírem totes les dades que els periòdics portaren d'ell, no perquè tinguéssim plaer en conèixer coses noves. Era tan nostra, la seva vida! Ens podia contar tan poca cosa un diari, que nosaltres no coneixéssim ja! Perquè el Mestre ens ho contava tot, en els dramas i les seves tragèdies. En els seus versos i les seves proses. En els seus discursos i les seves conferències. Tot, tot ho coneixíem i aquell dalit de llegir-lo altra i altra vegada ens mogué a adquirir diaris, revistes i follets...

Al complir-se aquest primer aniversari, doncs, recordem una per una les seves gestes heroïques. Despertem pensant en *L'any mil*, caminem recitant *L'ànima és meua*, i ens adormim recordant les seves *Glorioses*.

Aquest és el nostre homenatge modestíssim al Mestre de mestres. La seva cançó encara ressona en les nostres orelles i els nostres ulls encara el veuen en son llit de mort voltat de flors i emblemes caríssims. Salve, Poeta de Catalunya! Servi-nos de guia per la nostra pelegrinació per la terra nostrada, quins camins ja vegéreu plens de roses i espines.

JOAN TRULLÀS RIERA

Humil flor a la tomba del mestre Guimerà

Una revista, que nasqué modesta, amb grans anhels de cultura humana, i que porta en la seva ànima grans somnis, bellíssims, que veurem realitzats, us vol retre avui un tribut, un homenatge que a vós, per molts que us en fassin, mai n'hauran fet prou els fills d'aquesta terra, per a deixar ben sentada la dignitat d'haver estat nats en un poble dolç, sofert, massa heroi...

Mestre!... Si us fos possible ara de llegir aquestes pobres paraules meves, a ben segur que us compadrireu de mi. Car això no és el pur reflexe del sentir del cor meu. Car aquestes quartelles que suara embruto, potser que siguin com una gran obra malmesa per un inexperit director...

Jo, en un homenatge a vós, tinc goig de sumar-m'hi. La humilitat del meu ésser, o de la meva personalitat—si us plau—és, comparant-la a vós, com el gra d'arena que copcessim d'un gran desert, que amb una bufada fuig del món, que amb el peu posat a sobre d'ell es torna més ínfim que la pols. I la pols val ben repoc! Vós sou el cos del desert i jo aquest gra d'arena de què us par'o... Vós sou la grandesa i jo el no-res...

És necessari, doncs, tenir una gran gosadia en voler posar el meu nom de costat amb els que avui en aquesta revista aportaran els seus mots autoritzats per la llur vàlua i cantaran la gran figura vostra i ploraran el vostre trespàs... Jo sé, però, que vós heu estat i sou encara, gran amic dels humils i dels modestos. I ara, tot escrivint, em sembla veure-us encara rodejat amb la claror diàfana de la vostra glòria, lluint el vostre ample front i la vostra testa sàvia, amb les vostres barbes venerables. Em sembla veure-us que m'esguarden benèvol, somrient. Mercès...

L'homenatge meu, els mots tributaris de la meva gran admiració per vós—plorat Poeta del Poble—qui sap si seran refusats pels homes, que hi veuran en ells una enorme pobresa de conceptes...

Però, Mestre: Vós, que no sou d'aquest món i que per això us és visible ço que els humans ulls no poden veure, sabeu més bé que jo que avui, com sempre, us tributo l'homenatge fervorós que la meva ànima sent, i que avui, com aquell tristíssim dia en que les vostres parpelles es tancaren per a sempre, ploro junt amb tots els altres homes que sentiren fets aparracs del cor davant la gran tragèdia...

M. BADIA COLOMÉ

A l'homenatge que us fan, vull cooperar-hi. Encara que la meua veu sigui poc perceptible i la meua ploma sigui insignificant, no deixa d'haver-hi en el meu cor, però, una gran part que us la consagro a Vós, i a la vostra veneració. Al nostre Mestre, sant, profeta, martre ideal, antorxa nostra, qui és el que s'absté de venerar-lo?

Sí; us parlo a vós. Encara que el vostre cos estigui tancat en un sarcòfag, el vostre esperit està en nosaltres. És invisible, però quasi tangible. És una veu subtil, però ferma a l'ensems, que ens alenta per a seguir la nostra ruta. Tanta és la influència que existeix entre nosaltres.

Mantes nits en els somnis meus, us veig voltat d'un nucli de sàvies testes—cada una d'elles glòria de la pàtria llur—confidenciant-vos les gestes vostres i la gran obra vostra durant el pas que heu fet per la terra. Pas que encengué una fornal de caliu de la qual els homes recapaciten ara, i serven el record vostre que no s'aparta de nosaltres i que serveix de cordial mantes vegades de la nostra malaltia que Déu voldrà que no ens corsequi! M'apar veure-us encara, amb el cos encorvat—però servant l'ànima i el cor juvenívol, immarcessible—fent el vostre camí amb pas lent i saludant als vostres germans—car per a vós, tots els fills de la nostra terra us eren germans—lluïnt la vostra testa venerable de cabells platejats com un mantell de Verge.

Haveu mort, i no heu pogut gaudir de la joia més gran per a Vós—ja la sabéu be—, la joia aquella que us feia la vida més planera, més suportable.

A la fi, vostre cos hagué de sucumbir sense veure-la realitzada. Però el jorn potser no és llunyà... Jorn vindrà en que el vostre esperit la podrà veure, quan se us presentarà davant, gloriosa, joiosa, riallera. Car vós sempre estareu en nosaltres...

Perquè el vostre esperit és etern...

Reus.

RAMON SÀNCHEZ GRAU

III III III

GUIMERÀ

No veus dalt d'aquells cims una filera
de reis, i prínceps, monjos i pastors
a l'ombra tremolant d'una bandera
que llúu la sang i l'or en vius colors?...

Són tots herois de contes i rondalles
i planes d'una història ja immortal
que viuen els gemecs i les rialles
de tots els que han viscut per l'ideal.

Si vols saber, germà, quina veu fonda
alenta aquelles gents a caminar;
qui va dona'ls-hi vida tan fecunda
que els segles no podran mai trossejar,

ajup la testa humil, que ara és al cel
per abastar la llum d'aquell estel!...

JULIÀ GUAL

En la mort d'en Guimerà

Llegint «L'ànima és meva»

La terra tota trista
al Mestre va plorant!
Si En Guimerà es moria
l'ànima ens va vetllant.
La boira el sol velava,
i tot es va endolant.
Plora al cloquer la clotxa
i el vent estrafà un plany.

Bim, bam,
bim bam,

germans, preguem i el plò anem ofegant!

És mort el cos de l'Home,
mes l'ànima volant
ens diu amb la veu clara:
«Mon obra aneu vetllant.
De l'ànima que és meva
canteu, canteu mon cant,
que jo, des de la glòria
us pugui anà escoltant:

Bim, bam,
bim, bam:

clam d'una raça puja al cel cantant!»

Pareu el plò i oi-lo;
el Mestre ens diu: Avant!
Ell la llevar llençava,
cuidem, cuidem el camp.
Per sempre l'obra seva
hi vagi germinant:
viurà per Catalunya
i els pobles tots diran:

Bim, bam,
bim bam.

L'ànima és nostra, la mort no és triomfant!

Cornellà.

EL TEIXIDOR CATALÀ

A Guimerà

(En sa mort)

Jo voldria tenir arpa divina
Per a cantar l'excelsitud del Mestre,
admirador de l'obra gegantina
que ha llegat a la Pàtria sa mà destra.

Tothom ho ha lamentat; fills no tenia,
creient que el geni com un dot es llega:
ni nats ni naixedors hi haurà qui un dia
un fill tan formosíssim mai conega.

Son fill és l'etern cant a Catalunya,
el qui en totes ses obres hi campeja
i, avui que de nosaltres ell s'allunya,
a vora nostre el seu fillet rumbeja.

Benhaja el geni creador qui el guia
a la immortalitat i eterna glòria!
Quan d'aquest món son ànima fugia
una pàgina més gravà en la Història.

Plorem sa mort i beneim sa vida,
la cadena dels anys ningú l'atura,
ell ha fet el seu curs, missió acomplida
qui té per a descans la sepultura.

Dem eternal repòs a ses despulles
i oim els càntics a la Pàtria amada;
d'aquest llibre gegant llegim les fulles
devotament i amb l'ànima postrada.

Si el Mestre ha mort i el Poble plora amb pena
no han mort ses obres d'eternal florida,
per ço la llum del geni ens enllumena
beneint a la mort qui dóna vida.

TOMÀS RIBAS

III III III

Al Mestre

Guimerà, per què marxàveu?
quin lloc més buit que hi ha aquí;
n'èreu ànima del poble
i heu emprès altre camí.
Ara quan més falta fèieu,
nostra terra haveu deixat;
En Manelic també us plora,
què serà del seu remat?

V. GUILLAMET

La mort del Mestre Al nostre Mestre

(Imitació de "La mort d'una mare")

d'A. Guimerà

Era estès dessorre el llit
i semblava que dormia.
Catalunya qui el vetllava
prou ha vist com es moria.

Com no hi veia amb son mirar,
qui sap si encara és amb vida.
Ja li diu la seva Amor:
—Poeta, obra els ulls i mira'm!

I de sos ulls entelats
les parpelles es cloïen.
Prou el Poble li ha parlat:
—Com no ens contestes i mires!

I de son rostre el color
poc a poquet en fugia.
Ja li crida En Manelic:
—Besa'm, pare de ma vida!

I de son rostre el color
poc a poquet en fugia.
D'ell la mort s'ha ensenyorida,
que Catalunya ha cridat:
—Poeta, fill de ma vida!—
I quin fill és que a sa mare,
bon Déu, no li respondria!

Oh! mes belles contrades,
prats coberts de verdor,
papellones daurades,
d'on heu tret la rossor?
Quina és la terra preclara
del parlar tan dolç i clar?
La Verge bruna de cara
l'esguarda i l'esguardarà.
És la terra catalana
pàtria del gran Guimerà,
és la terra més galana
que entre tot el món hi ha.
Guimerà, ton nom preuat
ens serà meravella;
de jorn serà sol daurat,
de nit serà clara estrella.
Oh Guimerà! gran poeta
que ens feies sentir l'amor,
la pàtria com sageta
ens endusaves al cor.
Tu sembraves la collita
de les magnes il·lusions;
la nostra terra petita
feies gran amb tes cançons.
La teva vida comença;
ara has arribat a port,
«car per tu t'ha estat la mort
una més bella naixença».

A. M.

ANGELINA COLUBRET

III III III

A Guimerà

Invocació

A vós, oh Mestre enyorat!
que el nostre cor endolcíreu
i Catalunya enaltíreu

Avui que us plora tothom
enlairant la vostra glòria,
feu que en la nostra memòria
quedi gravat vostre nom.

Que mai es pugui esborrà
i que els nostres fills que vinguin
dins del cor ben gravat tinguin
el nom d'Angel Guimerà.

ESTEVE CALZADA ALABEDRA

EPISTOLARI AMICAL

Lletres a Jaume Qualsevol

Benvolgut amic:

Com tu saps molt bé, demà passat s'acompleix el primer aniversari de la mort del gran patrici, patriarca de les lletres catalanes, N'Angel Guimerà i Jorge.

Potser encara tu la recordaràs la seva venerable persona passejant per les nostres Rambles, dessota els vells arbres que semblava que al seu pas, feien créixer llurs fulles per tal de protegir-la dels raigs solars... veritat? Tal volta encara et semblarà veure'l en aquell recó de la Plaça del Pi, ben assentat en una cadira de boga, durant una d'aquelles nits de l'estiu passat, tot escoltant la cobla interpretant les més belles sardanes que el joven puntejava potser amb més mirament perquè don Angel hi era present... Te'n recordes, bon amic, de tot això?

Doncs mira, ja fa un any que l'anàrem a despedir; ja fa un any que portant la tristor en el

cor anàrem a estampar la nostra ^{signatura en} aquelles llistes, en senyal de condol; ja fa un any que el veiérem devallar a la tomba... En tot aquest temps moltes de les seves obres han estat interpretades qui sap les vegades, puix els nostres artistes han volgut honorar-lo; bon nombre de revistes han parlat d'ell i àdhuc s'han celebrat vetllades en les quals s'han interpretat magistralment diferents de les seves obres, destinant-se i'import recaudat a engroixir la subscripció per tal de dedicar-li un monument... Tothom ha fet quelcom per venerar-lo, per recordar-lo...

I nosaltres, no farem res?... Sí, amic; nosaltres anirem als peus de la seva tomba, no hi anirem el dia mateix de l'aniversari perquè potser les nostres ocupacions ens ho privaran, però hi farem cap l'endemà que és festa, enguany, i una volta allí, de genolls en terra, una pregària sincera i pietosa, brollarà dels nostres llavis, pujant espai amunt.

Aquesta serà la nostra obra a fer, el proper diumenge.

SEVER CIUTADÀ

A Angel Guimerà

Oh, Guimerà! Tu qui fores gran mestre
en l'art sublim de fer belles estrofes,
deixa que avui el meu cant pobre i ínfim
vers el teu nom gloriós volar pugui.

Perdó et deman si ma lira poc apta
no sap cantar-te talment com ho has d'ésser,
però m'hi empeny una força, oriunda
del sentiment que mon ànima cova.

Geni fecund, creador de bel·leses,
cantor ardit de l'amor i la pàtria,

fill predilecte et va fer Catalunya
i els catalans t'estimaren tothora.

Vares passar pels camins de la vida
sempre abrandat per tes nobles idees,
i vas deixà ací en la terra, a l'anar-te'n,
un bocinet de ton ànima forta.

I aquest bocí de ton ànima, sura
com una aroma espargida pels aires,
i Catalunya i sos fills se n'ungeixen...
I passa el temps i perdura l'aroma.

J. DUATIS ITARTE

ESTABLIMENT DE FLORICULTURA
de JOSEP BATLLE

Rams plantes i flors
Especialitat en rams per a novia. Preus mòdics
Passeig de Gràcia, 105 - BARCELONA

COBLA - ORQUESTRA Mestre-Director
TERRASSA Ramón Serrat

Contractes a Terrasa: J. Cabeza, Vall, 60 - Telè-
fon 5907; J. Llongueras, Graninos, 22 - Telèf. 6880
P. Forrellach, Arquimedes, 136 - Telèf. 6593
A Barcelona: J. Noguera Solé, Bruniquer, 38,
primer seg. nn - Telèf. 45'6-A

A M O R D E M Ú S I C

PER JOAN BUSQUET

Era una tarda d'estiu, tota bella, il·luminada pels últims raigs del sol i refrescada per l'aire acariciant de la posta. Una tarda tota quieta, d'un silenci dolç i aconhortador, que era solament interromput pels cants dels ocellots, que cantaven la poesia d'aquella hora dolça.

Per un camí que vorejava un bosc d'alzines, caminaven lentament dues boniques donzelles, agafades del braç, el somriure als llavis i els ulls plens de llum, de la joia pura que inondava llurs cors, de poguer fruir d'aquella dolça pau que encomanava la natura en aquella hora, la més bella del jorn. La contemplació del caudorós espectacle del vol dels ocells els dava una alegria tan càndida, que els tornava infants.

Així arribaren a l'acabament d'aquell caminet i s'endinsaren pel bosc asseient-se en el primer indret ombriol que varen trobar. Eren aquestes dues donzelles, dues cosines que es deien Montserrat i Maria; la Montserrat era de ciutat i cada estiu venia a passar-lo a casa la seva cosina Maria, que l'estimava com una germana. Durant tot l'estiu, a la tarda, sempre feien el mateix passeig vers el bosc d'alzines i allí brodaven o llegien tot parlant amb una senzilla amor pròpia de les seves ànimes candoroses.

Era en aquesta tarda que tant les havia emocionat, que mentre estaven la Montserrat llegint el seu llibre de poesies a la seva cosina que estava brodant, aparegué no molt lluny d'elles, un jovincel de noble figura, que es quedà dret, immòbil, mirant fixament el cel de posta, sense adonar-se de les dues boniques cosines. La primera que el veié, fou la Montserrat, fent un petit crit de sorpresa i de joia alhora, que no fou oït pel jove desconegut; totseguit en veu baixa digué a la seva cosina:

—Mira, Maria, quin jove, oi que sembla un poeta?

La seva cosineta alçà son caparró i mirant-se sens voler al desconegut i a la Montserrat a la vegada, digué somrient:

—No és poeta, és músic.

—Ah!, ja el coneixes, doncs?—li preguntà vivament la Montserrat.

—No molt, solament de veure'l i de sentir com toca. És un nebot del senyor Rector, que quan posà l'orga a l'església, el féu venir de ciutat, on acabava els estudis d'organista. És un jove que no té pares ni família i viu amb el senyor Rector, el seu oncle, que l'estima molt, com que diuen que és tan bo. Sempre el veuràs que parla amb la gent més humil i pobra del poble i sovint se'l veu sortir d'alguna casa necessitada on deixa el consol i la caritat.

—Tots els artistes ho són de bondadosos!—digué la Montserrat amb unes paraules càlides, sortides del cor, tot mirant-se al jovincel amb una joiosa admiració que revelava la passió que sempre havia sentit pel Diví Art.

El jove músic seguia immòbil, mirant fixament el cel envermellit de la posta sense pensar que no molt lluny d'ell, uns ulls blaus plens d'amorosa admiració l'esguardaven força agradata de la seva nobilíssima figu-

ra. De sobte l'artista es tragué uns papers i es posà a escriure febrosament damunt d'ells. La Montserrat llavors se'l mirà com extasiada; el seu cor es posà a batre fortament i els seus formosos ulls s'entelaren, tan profunda era l'emoció que li produí sobtar a un músic escrivint, sens dubte, el fruit de la seva inspiració.

Ella, que sense tenir-ne esment, havia estat sempre una ànima romàntica, enamorada de totes les coses bones i belles, no tenia res d'estrany que es sentís des del primer moment de veure'l, fortament enamorada d'aquell jove organista. Sense conèixe'l i sense saber-ho ben bé ella mateixa, ja l'estimava; l'estimava amb un amor molt pur. Massa havia parlat la seva cosina explicant-li les bondats d'aquell jove; ja era prou afegir a la seva noble bellesa i al saber que era músic, per interessar a una donzella de cor senzill i ànima sensible com era la Montserrat.

Finalment, el jovincel, acabat d'apuntar les notes d'una melodia inspirada en la contemplació d'aquell bellíssim cel de posta, es girà i una expressió de sorpresa es dibuixà en son rostre a l'adonar-se d'aquella hermosa donzella que l'estava contemplant; però fou per pocs moments, puix totseguit aclucà els ulls i baixà el rostre enlluernat per la formosor de la Montserrat. Així hi romangué una bella estona fins que alçà la vista, veient que llavors totes dues l'estaven contemplant admirades, la seva mo-

dèstia féu que, saludant tímidament, s'allunyés poc a poc d'elles.

La Montserrat el seguí amb la mirada fins que desaparegué i llavors sentí en son cor alegria i tristesa alhora. Estava enamorada! Estimava! Sentia que ja mai més no podria oblidar el rostre bell i bondados d'aquell músic, mai més es podria treure del pensament i del cor la dolça visió d'aquell artista, en el moment que l'havia mirada, baixant els ulls.

La seva cosineta, des del primer moment, ja endevinava el bell idilli que d'aquella tarda anava a començar i s'apressà a explicar-li tot el que sabia d'aquell jove: les seves bondats, el seu talent artístic i tot el que sabia que podia interessar a la seva cosina enamorada.

—Si el sentíssis com toca, com t'encisaria! Tothom ho diu que és un bon músic; d'ençà que ell toca, jo crec que fins la gent del poble, que no anava a missa, ara hi va.

—Que saps el seu nom, Maria?—preguntà la Montserrat, que escoltava molt atentament a la seva cosina.

—Sí; es diu un nom molt bonic: es diu Ricard.

—Ah, si que és força bonic per un músic!—digué la Montserrat prenent-li les mans, no poguent contenir ja més l'emoció de son cor.

La Maria ho comprengué totseguit i li digué en veu baixa, mirant-se-la amorosament:

—Oï que l'estimes?

—Sí; l'estimo, cosina meva—digué la Montserrat baixant son caparró i amb els ulls plens de llàgrimes.

—No ploris, Montserrat; sols les persones dolentes no sabrien estimar-lo.

La Montserrat, amb e's ulls aserenats, se li apropà al rostre i la besà agraïda.

I així s'esdevingué tal com havia presentit la cosina Maria. Aquella tarda fou el començ d'un amor pur. La Montserrat i En Ricard, en aquell mateix indret on es veieren per primera vegada, es confessaren el seu amor; fou una confessió senzilla i espontània ja que feia molt de temps que s'ho deien amb els ulls que s'estimaven, que s'havien trobat dues ànimes completament germanes en ideals i en bonesa. Tots els que els coneixien ja ho deien: «Han nascut l'un per l'altre, seran feliços!» I així era realment: la vida era per la gentil parella,

un camp on hi florien les més belles il·lusions. Cada tarda feien el mateix passeig: cap al bosc d'alzines, acompanyats de la Maria i a voltes fins de l'oncle d'En Ricard, el senyor Rector del poble. Després, quan començaven a venir les ombres de la nit, deixaven aquell lloc predilecte i s'enclaminaven de nou cap el poble. Quan arribaven a casa la Montserrat, llavors, a precés d'ella, En Ricard s'asseia davant del piano i executava un enfilall de melodies dels músics més inspirats i també algunes composicions originals. La virtuositat amb què executava les obres, la passió que hi posava i la noblesa del seu gest acompanyant el ritme de la melodia, deien bé prou el seu gran talent artístic i l'amor que sentia per l'Art. D'ençà que esti-

mava a la Montserrat, que estimava també a la música. Ella era la que més admirava les seves aptituds musicals i estimava més la seva bondat. No era solament perquè era el seu estimat, sinó perquè sols de veure'l i de sentir-lo parlar i fer música, es sentia atreta poderosament per la seva nobilíssima simpatia. A la Montserrat li semblava un somni tot el que passava.

El dia del sant de la Montserrat, que s'escaigué en un diumenge, aquell dia En Ricard, en l'ofici de l'església, executà una missa escrita per ell en obsequi a la seva estimada; una missa solemne però trenada de dolces melodies inspirades en la veu i en el parlar d'ella. A la Comunió tocà un fragment dolçíssim també original d'ell, que més semblava un refilar de rossinyol que no les notes sonores d'una orgue. No cal dir si la Montserrat se'n sentia de commoguda: en aquelles notes veïe tot l'amor i tota la pietat que amarava l'ànima del seu estimat; més d'una vegada hagué d'aixugar-se les llàgrimes roents que li entelaven els ulls.

Al final, En Ricard executà una airosa marxa començant a la seva estimada, per mitjà de la música, que confiés en el Senyor que tot ho pot i que a l'últim els donaria el premi beneït d'aquell amor tan pur. I aconseguí En Ricard alegrar a la seva estimada. Oh, la música! És l'art que més bé sap cantar els nostres sentiments i passions i més encara si els sons són sortits d'unes mans habil·líssimes i d'una imaginació clara com era la del nostre Ricard.

Mes la massa alegria i el massa estimar també feren acabar consumint un cos delicat i feble; així passà a la pobreta Montserrat. Quan vingué l'hivern i tingué de deixar a En Ricard, per anar-se'n a ciutat, la seva tristesa fou immensa. Bé prou li deien la seva cosineta i la seva mare que s'escriuri tan com voldrien i que En Ricard l'aniria a veure a ciutat; era endebades; dissimulava la seva tristesa, però sentia que el seu cor s'anava enxiuint i que les forces l'abandonaven.

Quan fou a ciutat, En Ricard l'anà a veure dos o tres cops i la última vegada hagué de fer esforços per no traïr la seva tristesa en veure-la tan pàl·lida i malalta.

L'any següent, la Montserrat era morta. Allí on les melodies canten a tothora la seva ànima se n'envolà. Morí com una santeta: després de rebre el Bon Jesús tingué la gran joia de veure el seu Ricard, pàl·lid i plorós, com tots els que estaven allí presents.

Veia a la seva mare, a la seva cosineta, animant-les a que no ploressin, que ella vetllaria des del Cel per tots, estrenyé fortament la mà del seu estimat, dient-li que acatés la voluntat del Senyor i que no es desesperés, que suportés amb resignació tan terrible prova i amb una estampa de la Verge de Montserrat als llavis i els ulls fets en un Sant Crist, finà en el moment que acabava de pronunciar els beneïts noms de Jesús, Josep i Maria.

Llarg temps estigué el pobre Ricard lluitant entre la vida i la mort. Al fi vencé la seva naturalesa forta, però la tristesa i melangia que li deixà la mort de la estimada, no se la tragué mai més. Fèu jurament de conservar per

tots els dies de la seva vida la santa memòria d'aquell àngel que, per poc temps, illuminà la seva vida d'orfe. Tots els seus afectes, tot el seu amor i totes les seves esperances, els posà en la música, puix ella l'aconhortava i li parlava de la seva Montserrat, fent-li aparèixer la seva dolça imatge. Recordant-la, En Ricard era quan es sentia més inspirat, il·luminat son pensament d'una llum divina que segurament li enviava ella des del Cel.

I el record que tingué sempre de la seva estimada, de la seva pobreta Montserrat, tingué també el seu premi. Més tard, com l'enyorança el tragués d'aquells indrets on havia passat els dies més venturosos de la seva vida, féu oposicions per a obtenir la plaça d'organista en una gran ciutat i les guanyà. Allí féu tantes meravelles amb l'orgue, que no trigà molt en ésser sol·licitat per donar concerts de tan difícil instrument, i acabà corrent món donant concerts a totes les grans sales d'Europa. El seu geni fou lloat a tot arreu. Es veïe coronat de glòria i proclamat el millor mestre organista. Ell somreïa amablement, però duia sempre fidelment al cor el record d'aquella donzella que l'havia inspirat en vida, i ara, després de morta, el seu sol record era prou per a inspirar-lo i emocionar a tots els cors que l'escoltaven.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

L'amor d'una mare

Tu, oh amic inconegut!
que digueres t'emocionaven
contes d'aquesta mena, pren
aquest com a meva recordança.

Travessaren carrer i places. Havien passat ja pel centre de la ciutat, i encara havien d'anar més lluny. La mare portava al seu fill mig adormit en braços, i de tard en tard s'aixugava amb un mocador qualque llàgrima traïdora que li rodolava cara avall.

El fill, En Feliuet, qui tot just comptava sis anys, es despertà i començà a cridar, demanant menjar. La mare plorava ara a raig fet. I la veu del fill seguia, melangiosa: «Tinc gana, mama. Per què no tornem a casa a dinar?»

La mare desembolicà un mocador i en tregué una peça de deu cèntims.

—Comprarem pa, fill meu—digué.

Es dirigiren a una fleca i compraren una minça quantitat de pa.

—I vós, mare, que no mengeu?—féu el nen, observant que li donava tot.

—Menja, fill meu—respongué ella—, que tot aquest és per a tu, car ja n'he menjat a casa...

I la pobra mare havia de girar la cara perquè no li veiés les llàgrimes.

Al cap d'una estona reprengueren la caminada. Els mancava encara una estona per arribar a la colònia estiuenc on anaven.

Quan hi foren, s'aturaren davant de la reixa d'un formós jardí que voltava una rica casa. Trucaren i un criat els anà a obrir.

—Que podria parlar arrib el senyor?—demanà humilment la mare.

Poca estona després eren pregats d'asseure's en un salonet. Desseguida es sentiren passos i entrà un seyor de mitja edat, de semblant dur. Demanà fredament què volien.

—He trobat una casa on em pendrien per servir, si no fos el nen. Abans de morir-nos de fam, he pensat de venir a vostès per veure si se me'l quedarien, a que no tenen cap fill. Si vostès volen se'l poden quedar per sempre, encara que jo no l'hagi de veure més. Ja seré feliç pensant que el meu Feliuet va ben menjat i ben cuidat.

—Està bé—fou la resposta del seyor—. Ens el quedem segons les condicions que haveu dites, car, si algun dia se us veiés al costat d'ell, el... no foren del seu braç, enteneu?... Mentre que així l'instruïrem i educarem igual que si fos fill nostre.

La mare semblà un moment que vacillava, però davant la idea de veure al seu fill estimat vagant pel món, sofrint les inclemències del temps, es féu forta. Li donà una darrera besada, remercià al seyor i partí, el cap cot i els ulls plens de llàgrimes. Ja era a la porta i encara es girà per veure per última vegada al qui des d'aquell instant no li pertanyia més que espiritualment. Ara ja no veuria més el seu fill; la casa on servia no li deixaria un moment lliure.

La pobra mare emprengué per una carretera... Al primer passant que trobà, li demanà un moç de pa per l'amor de Déu...

Passaren deu anys. Era la vigília de Nadal, i els alumnes d'aquell Col·legi aristòcrata sortien cap a les cases llurs a passar els dies de festa. Variis autos esperaven a la porta. En un d'ells, pujaren un seyor i una senyora acompanyats d'un jove d'uns quinze o setze anys.

L'auto partí en mig del bullici del carrer, però en ésser a la cantonada el xòfer tingué de parar ràpidament per no atropellar a una vella captaire que passava.

Malgrat la seva serenitat, no podé evitar que l'auto fregués les robes i aixafés un peu d'aquella velleja.

L'auto es deturà i en devallà la senyora en persona. Un grup de curiosos s'havia format a l'entorn del fet.

Convenientment auxiliada, la captaire havia d'ésser portada al Dispensari, però abans l'alumne la volgué veure.

Tan fou tenir-la al davant com sentir una mena de tremolor. El rostre d'aquella dona que plorava... De sobte, en mig de l'espectació de tothom, el jove s'abraçà fortament amb ella, i besant-la al front, li digué emocionat:

—Mare, mare meva! Oí que sí que sou la meva mare...?

El seyor baixà enfadat, disposat a separar-los, però una força invisible li ho privà. Tota la gent, qui més qui menys, estaven emocionats. La senyora també plorava. Mare i fill continuaven abraçats.

Durà potser cinc minuts. Tothom pogué veure com aquell seyor de cara tan ferrenya s'ablania tot d'un instant, comprenent tot el que esdevenia, i amb llàgrimes d'emoció, deia dirigint-se a la gent:

—Mireu-la, és la mare heròica. Ella és la que per fer la felicitat del seu fill, fa deu anys es va conformar en no veure'l més. És ella la que cada dia venia i, amagada, contemplava com el seu fill sortia. És ella la que ha tingut de captar, i tot pel meu orgull. Sense ésser instruïda ni educada, s'ha portat millor que nosaltres, e's rics, que els hauríem de donar exemple. Admireu-la: ella és la mare heròica, la mare exemplar.

La gent restava muda. La mare tenia la cara seca, pàl·lida dels sofriments que havia aguantat.

Tot seguit, dirigint-se-li i obrint la portella de l'auto, aquell seyor li digué:

—Des d'ara no sofrireu més. Des d'aquest moment torneu a ésser la mare del vostre fill. Pugeu, si us plau, primer que tots.

I davant l'espectació dels allí present, la mare pujà a l'auto de la mà del seu fill, mentre els senyors ho feien després d'ella. Tots estaven emocionats. La bocina roncà, i l'auto partí cap a la casa...

PIRE VINTRÓ

Del llegir

Moltes vegades s'ha parlat de la necessitat que de llegir té el nostre jovent.

Certament, és necessari llegir força. Tan les donzelles com els joves, cal que ens formem una cultura ben determinada; una cultura ben forta i sana. En nosaltres els joves, intensificada en un punt determinat i amb elles, d'una manera més general en el que concisa i clara. Però vigilant sempre de que no esdevingui una dona intel·lectual amb el sentit dolent d'aquesta paraula.

Jo la temo, una noia massa intel·lectual. Cert que les dones poden portar a cap moltes de les missions confiades als homes; però entenc que tot el que sigui empliar el seu camp científic, s'ha de fer pausadament, per tan de no perjudicar amb el pes del seny, les delicades fibres del seu bell cor femení.

Una noia que no li agradi llegir molt, pot estar dotada d'un gran esperit en tal que li agradi llegir en el llibre immens i sempre obert de la Naturalesa. Una noia que li agradi llegir molt, és perillosa intel·lectualment parlant, ja que difícilment haurà sapigut escollir els llibres que li calen. Aquí és on trobem a faltar més aquell mestrage que En Junoy ens parlava en la seva conferència «Els drets i els deures de les joventuts».

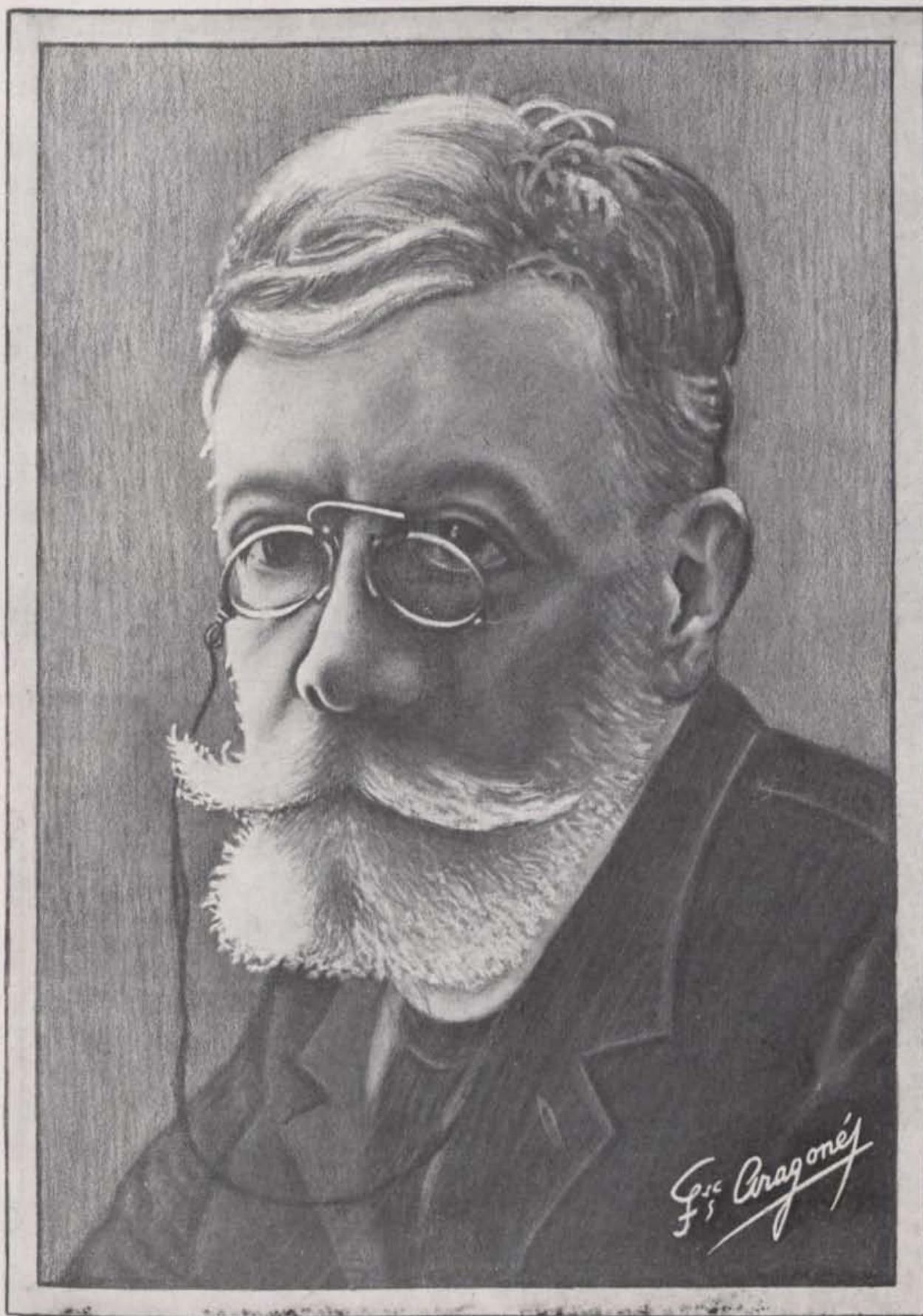
Si us plau llegir, no penseu que jo vingui a dir mal de les vostres nobles i lloables aficions; llegiu, està molt bé que llegiu, però tinguen cura en la selecció dels vostres autors.

J. M.

Ripoll.

L'ACTUALITAT GRÀFICA

UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

Angel Cuimerà (Dibuix al carbó, per F. Aragones «Pack»)

ANGEL GUIMERÀ

ENRIC MORERA

Retrats fets l'any que's va estrenar l'obra «LA SANTA ESPINA», que formen part de un album que'ls intèrprets ofrendaren al Mestre Guimerà

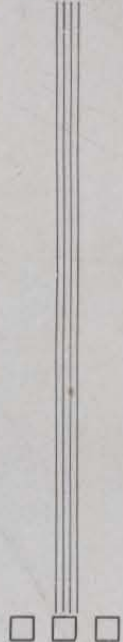
Angel Guimerà, amb els seus amics senyors Bassas, Augé Carbonell i Sans Oliveras

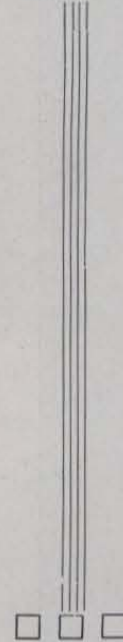
Retrat dedicat pel eminent actor Enric Borràs, genial interpret de Manelic, al plorat Mestre.

Als 45 anys

ANGEL GUIMERÀ

Un dels darrers retrats

La Plaça del Pi, una hora abans del enterrament. - La multitud contemplant les corones. Fot. A. Pinye

JOVENTUT
 CATALANA
 EN EL
 PRIMER
 ANIVERSARI
 DE LA MORT
 D'ANGEL
 GUIMERÀ

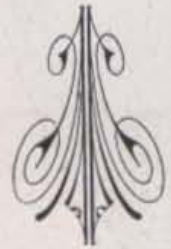

L'enterrament al cap d'avall de les Rambles

ARTÍSTICA

MANELIC

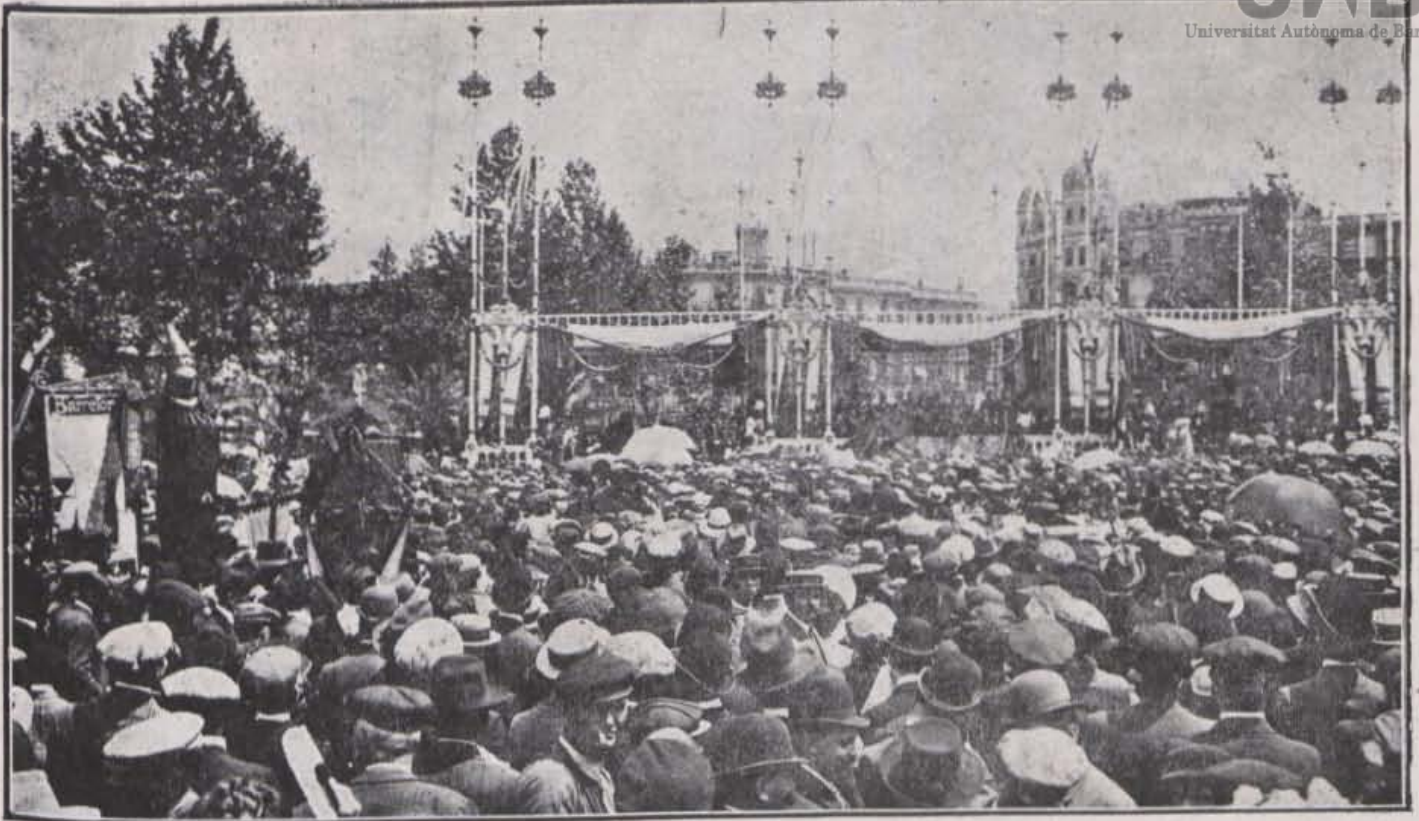
Per

A. ARISSA

EL MESTRE
AMB L'ACTOR
TALLAVÍ

L'Homenatge que Catalunya li dedicà l'any 1909. — La tribuna que's va alçar a la Plaça Catalunya

 EN RECORDANÇA
D'ANGEL GUIMERA Y JORGE
 QUE MOREREN LA TARDOR DEL SENYOR EL DIA
 15 DE JULIOL D'ENQUANY
 LLEVANT SEUNT DE LA SILLA DE BIRREPOLIGAN DE REVEDICION APOTOMICA
 (A. G. S.)
PARADISES DEL FINAT
 Veni a' meu entorn, meu meu aien
 com la lleua als pollets. Ay, quan arribi
 m'entra als braços, que en calg la colla
 no hi seré, no, pobreta, per delmarroest...

 Qui se ser, s'inga a mi, que en m' a' pagat
 Qui se fan, que a' poderei de mi el dia
 Qui se fan, s'inga a mi que es flama ardental
 Qui se fan, en una p'ndosa que s'adorant
 perquè d'ells em del vostre d'una mare,
 s'urti me com infant, quan sta l'horat

 Qui vafes sen primer al entre els homes,
 será l'últim a casa de mon Pare.
 Qui s'aveu, al baix, que a' humille,
 que a la portavel cel no hi ha qui passi
 ab lo cap alt, sinó geollis en terra,
 ab lo cor com la neu, blanc com lo llió.
 (De l'obra *Jesús de Nazareth*)

ORACIO
 Vos encomanem, Senyor, l'ànima del vostre servent Angel,
 per tal que visqui eternament ab Vos, els peccats, donchs, que
 per fragilitat de la condició humana ha comés, per la venia de
 vostra misericordia, vulguéu donchs perdonar. Per Nostre Senyor
 Jesucrist. Amén.

 Santa Maria del Pi, 29-VII-1924.

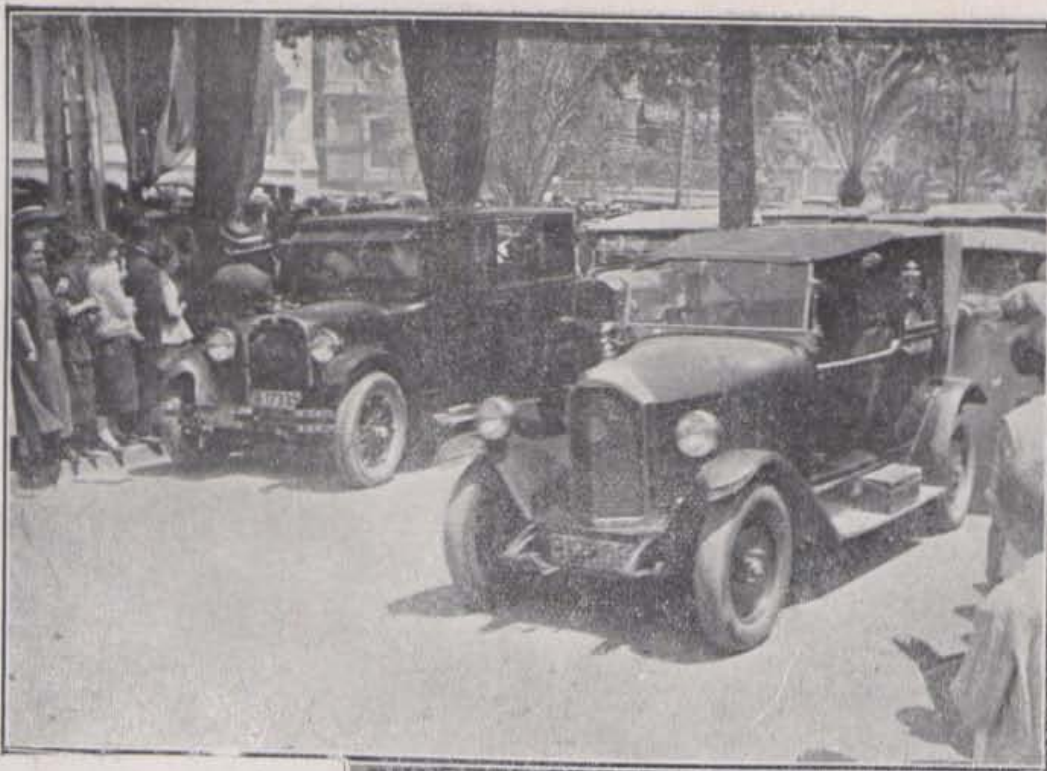
Recordatoris que's van repartir el 29 de Juliol de 1924, en els funerals celebrats a l'església del Pi de Barcelona

(Dibuix original del artista Josep Llimona)

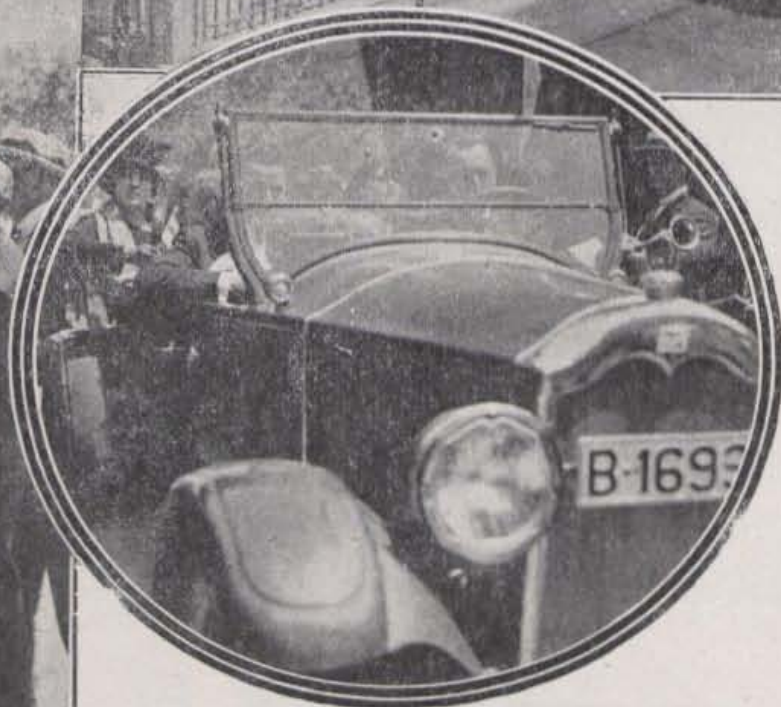
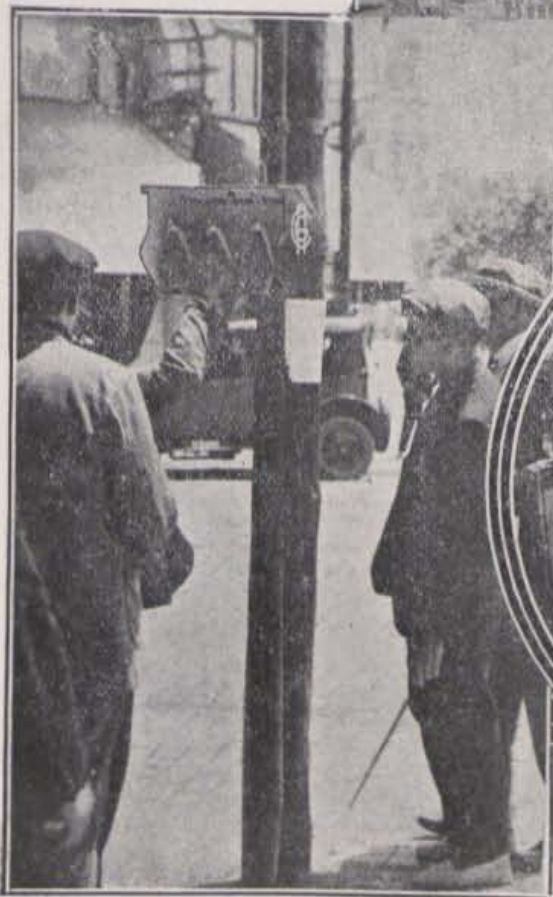
Beneïnt els automòbils
el dia de St. Cristòfol
a l'església de Pompeia

La nova estació del
«Metro» al Pla de la
Boqueria, inaugurada
fà poc

Nou sistema adoptat per
la companyia d'automni-
bus, en els llocs de més
passatge, per a regular la
cabuda en els seus cotxes

LA
SET-
MA-
NA
GRÀ-
FI-
CA

Un dels cotxes que assistiren a la benedicció el
dia de Sant Cristòfol

Fotos
Serra
Beltràn

En aquesta secció publicarem totes aquelles preguntes que ens vénen dels nostres cars llegidors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals seran contestades en aquesta mateixa secció pels redactors de la Revista o pels llegidors que, espontàniament, vulguin formular la resposta

(RESERVAT EL DRET D'ADMISSIÓ)

PREGUNTES

- 311.—*Dionís Paveta* pregunta: 1.ª Algun amable lector o lectora sabria dir-me si a Barcelona s'efectuen campionats o concursos de velocitat amb màquina d'escriure, si les paraules base del concurs són «El cor d'un nen és pur com el cel» i en son cas de quantes paraules per minut consisteix el diem-ne «rècord»?—2.ª Si a Espanya s'efectuen proves d'aquesta mena podria algú manifestar-me si s'escriuen les paraules «Si ve la luz del sol no la luna» i quantes acostumen a fer-ne els campions per minut? Agrairé aiximateix qualsevol altre detall que sobre el particular se'm pugui proporcionar.
- 312.—*S. Serrano*, desitjant enriquir-se en l'idioma català, entaularia correspondència amb damisella de la mateixa parla. Adreça: Plaça Rius i Taulet, 8, segon, Gràcia.
- 313.—Senyoreta culta voldria trobar altra damisella per practicar l'idioma nostre. *A. Guitart*, Plaça Rius i Taulet, 16, fleca.
- 314.—*N'Ernest de Grau*, d'ací, li planria trobar una compatriçca seva per canviar cartes d'ambient literari. *Rosselló*, 311, entressol, 2.ª Barcelona.
- 315.—*Un Manresà* diu: Són lamentables les contradiccions existents sobre la veritable pronunciació del nom del gloriós canonge Pau Claris. No podria trobar-se un document inèdit que s'hi referís amb certesa?
- 316.—El mateix, afegeix: Fóra curiós saber si el ball nomenat «de les gitanes» que dancen les nostres agrupacions folk-lòriques, és realment popular i típic de Catalunya. El fet de que en la seva execució hi entrin «xotis» i «pas-dobles» apart del repiqueteig de castanyoles, ho fa dubtar.
- 317.—*Marcus de Barcelona* pregunta a la senyoreta *Jomasaju* si tindria cap inconvenient en sostenir correspondència amb ell, ja que m'agrada la manera d'escriure de vostè, ja que pogué gaudir de la seva prosa en les pàgines de «Gent d'Ara». Vol trametre'm la seva adreça a aquestes planes?
- 318.—*Emili Mòrer* que sempre ha escrit en castellà, proposa sostenir correspondència amb damisella catalana, per a practicar aquest idioma.
- 319.—*Ignasi Surroca* desitjaria sostenir correspondència amb damisella catalana a fi de practicar i perfeccionar-se en la nostra benvolguda parla. Adreça: Carrer Poste, 7 (Santa Eulàlia), Barcelona.
- 320.—*Manellic* diu: Podria algun amable llegidor de JOVENTUT CATALANA trametre'm la lletra de la poesia catalana quin títol és «Foc per aigua»?
- 321.—*Josep Serentill Forcat*, de Sabadell, voldria sostenir correspondència amb damisella catalana aficionada al cinema. Parlaríem de cine i a l'ensem per perfeccionar la nostra parla. Si plan contestar, la meua adreça és: Carrer de Mina, 2.
- 322.—*M. C.* desitjaria saber si hi ha alguna casa productora de pel·lícules a Barcelona, quantes a Espanya, i a poder ser les seves adreces. També desitjaria saber les adreces dels artistes de cine següents: Jhon Barrimore, Richard Talmadge, Raquel Meller i del director D. W. Griffith.
- 323.—*Teodor Sastre*, que viu al carrer de Vich, 11, 2.ª, 1.ª, desitjaria tenir correspondència amb damisella graciencina per poguer perfeccionar l'escriptura catalana, com el tractar de diferents temes. També desitjaria poguer tenir la lletra de les cançons «Rosa d'abril» i «Flor de maig».
- 324.—*Sir V. Neno* desitjaria saber per mitjà d'aquesta secció les adreces del mestre dibuixant En Joan G. Junceda i la del mestre En Xavier Bonfill.
- 325.—*P. M. A.* desitjaria que algú li trametés les lletres de «La sardana de les monges» i «L'emigrant». També desitjaria saber l'origen de la Santa Creu d'Olorde. Adreça: Diputació, 71, 1.er, 2.^a
- 326.—*Ganta* diu: Hi ha algun llegidor de JOVENTUT CATALANA que sapigués dir-me on podria trobar i el preu de la cançó anglesa «The Rosary», sobre la que ha estat basada la novel·la del mateix nom?
- 327.—*Annar* pregunta: Quin dels simpàtics llegidors o llegidores de JOVENTUT CATALANA tindria l'amabilitat de facilitar-me la lletra de la poesia «La Negra», l'autor de la qual ignoro qui és?
- 328.—*J. C.*, de Reus, desitja sostenir correspondència amb damisella catalana per a corregir l'idioma nadiu.
- 329.—*Enric Amo* voldria saber el nom i adreça dels periòdics, revistes i biblioteques que es publiquen en català, al Rosselló, València i Mallorca.
- 330.—*Una llegidora barcelonina* demana si alguna damisella de la riallera vila de Caldes de Montbuy vol sostenir correspondència amb ella. En cas d'acceptar es prega la resposta en aquesta secció.
- 331.—*Ricard Cifuentes*, corresponsal de JOVENTUT CATALANA a Seu d'Urgell, s'ofereix a tots els llegidors de nostra volguda Revista, per a remetre'ls-hi la lletra de les sardanes, couplets i cançons populars de Catalunya, que els hi interessin sempre que acompanyin segell per a contestar.
- 332.—*Un català* soldat expedicionari desitjaria sostenir correspondència amb damisella catalana per a practicar el català i escriure-li com a padrina de guerra.
- 333.—*H.* desitjaria posseir la lletra de la sardana «Jugant a mirades», del mestre Bou. I diu també si algun lector o lectora vol despendre's de la novel·la «La casa de la Troya», de Pérez Lugín, que es serveixi indicar en aquesta secció condicions i preu.
- 334.—*Nasroent* servirà ver agraïment al llegidor o llegidora de la simpàtica revista JOVENTUT CATALANA que li esclareixi el significat dels mots catalans: melanyia, renouer, blasmes, bunior i arç.
- 335.—*M. E. G.* desitjaria tenir correspondència amb damisella per perfeccionar l'idioma nostre. Adreça: Aribau, 198, 1.er, 1.^a, Barcelona.

- 336.—Una Catalana agrairia se li dignés la lletra de les sardanes «Llevantina» i «Festa Major».
- 337.—M. Huguet proposa als simpàtics llegidors i llegidores de JOVENTUT CATALANA: Per completar la Biblioteca Patufet em manquen les novel·les «El drama de sota terra» (2 volums), «En Larió i la Carmina o el Cavaller Nasroent» (2 volums), «Rosaneha o el secret del joglar» (2 volums), «Nin d'Àligues» (2 volums) i la primera part d'«Una vida heròica». En canvi tinc repetits «Massagran» (2 volums), «Les terres rojes» (2 volums), «El rei de les muntanyes blaves» (2 volums), i la primera part d'«En Jaumó Rabadà». Si algun llegidor pot i vol fer l'intercanvi amb tots o algun de dits llibres, o bé té els que a mi em manquen i no desitja canviar-los sinó vendre'ls, li agrairé m'ho indiqui escrivint-me a la següent adreça: M. Huguet, Verdi, 122, torre, Barcelona (G.), donant-me el títol i preu de les obres que desitja vendre o del contrari el títol del llibre amb què vulgui canviar-la. Mercès a l'avançada.
- 338.—Gerard d'Eovald diu: Hi ha algun llibre que pogués donar-me la història i biografia del poble d'Artés, del castell existent en l'esmentat poble i si aquest guarda cap relació amb els comtes d'Artés, els quals llurs propietaris arribaren ocupant quasi tot Sant Andreu fins al Besós terme de Montcada?
- 339.—Artur Alemany, sanitari de l'Hospital Alfons XIII, 2.ª de Medicina, de Melilla, i Emili Oliveres, segon regiment Artilleria de muntanya, tercera bateria, Melilla, desitgen trobar padrines de guerra catalanes.
- 340.—R. Vilatovà Casas, soldat del Regiment Mixte d'Artilleria, tercera Bateria de Muntanya, Melilla, també ens demana padrina de guerra.
- 341.—B. Ortega Fernández sollicita sostenir correspondència amb damisella per practicar-se amb l'escriptura del català. Adreça: Diputació, 71, 1.er B.
- 342.—Una admiradora de JOVENTUT CATALANA desitjaria saber l'adreça, edat i estat de la gentil actriu Pepeta Fornés.

RESPOSTES

- 131.—Tancji Tama contesta a la pregunta 151, que féu J. M. D., i diu: La paraula que vulgarment es nomena «lletreros», en català és «rètols» i no «ròtols», com diuen alguns.
- 132.—Darius Vernet diu, contestant a la pregunta 151, de J. M. D.: El castellanisme «lletreros», força usat en nostra parla, ha d'ésser en català «rètols». Jo suposo que «ròtols» és corrupció del veritable mot «rètols».
- 133.—M. G. C. contesta a J. M. D. que està més ben dit «rètols» que «ròtols», car aquesta última paraula és d'un castellanisme massa declarat.
- 134.—Esteve Calzada Alabedra contesta a les preguntes 151, J. M. D.: Gairebé asseguraria que s'anomena «rètols». La paraula «ròtols» prové de «ròtulo» escrit en espanyol.—152, J. M. Plans: La poesia «El calze d'En Pau Claris» és d'En Ventura Gassol i està publicada en el seu llibre «Les tombes flamejants». Crec que el trobarà en qualsevol llibreria o en algun quiosc dels de la Rambla.—153, Maria Tura: L'autor de la música de la sardana «Angelina» és En Vicens Bon. En quant a la seva adreça sento molt no poder complaure-la. Si és per a dirigir-li alguna lletra crec n'hi haurà prou en posar en l'envelop el següent: Vicens Bon, Director de la cobla «Els Montgrins», Torroella de Montgrí, (Girona).
- 135.—Eduard Padrós envia les següents respostes: Número 151, J. M. D.: Dec participar-li que la paraula «lletreros» correspon indistintament a «rètols» i «ròtols», encara que «rètols» és aplicat amb més freqüència als cartells anunciadors i «ròtols» al que diem etiquetes de les botelles. No obstant potser està més ben aplicada a «rètols».
- Núm. 179.—Una muntanyesa bruna: En sa tercera pregunta demana el significat de la paraula «metàfora», qual paraula ve del grec, d'un mot que significa traslladació i consisteix amb expressar una idea amb la paraula d'una altra anàloga o semblanta. Així nosaltres diem «ulls de cel», «llavis de maduixa», foc devorador, intenció transparent, etc., és a dir, tot allò que és aplicat a una paraula i correspon a una altra.
- Al mateix temps dóna moltes mercès al senyor G. F. per sa contesta número 58 i li diu que el seu procediment per a conèixer el mineral galena és excel·lent, doncs havent-lo provat m'han resultat varis minerals falsificats, fins que he trobat l'apetescut.
- 136.—Alegret contesta a Josep Maria Plans (pregunta 152), que la poesia «El càlzer d'En Pau Claris» és del poeta En Ventura Gassol i la trobarà en el llibre «Les tombes flamejants», del mateix autor.
- 137.—J. Hoan diu a Josep Maria Plans que la poesia «El càlzer d'En Pau Claris» forma part del llibre «Les tombes flamejants», quin autor és En Ventura Gassol i que pot trobar-lo en les llibreries.
- 138.—Ramon de Bellera contesta a la pregunta 152: La poesia de que parla Josep Maria Plans és publicada al llibre d'En Ventura Gassol «Les tombes flamejants».
- 139.—Nasroent contesta a En Josep Maria Plans (pregunta 152), el següent: La poesia «El càlzer d'En Pau Claris», d'En Ventura Gassol, la trobareu en el seu llibre de poesies «Les tombes flamejants». També la trobareu en el primer volum de «Les veus de la pàtria» (publicació de «La Novella d'Arà»). En aquest últim, un xic retallada.
- 140.—Darius Vernet respon a la pregunta 152 (J. M. Plans): L'autor de la poesia «El càlzer d'En Pau Claris» és el poeta En Ventura Gassol i correspon al seu llibre «Les tombes flamejants». Crec que podria trobar-lo, per haver-ne vist un no fa gaires setmanes, al quiosc que hi ha a la Rambla de les Flors davant de la Porta-ferrissa, cas que a les llibreries s'hagués esgotat.
- 141.—Miquel Villardebò contesta la pregunta 152, de Josep Maria Plans, que la poesia «El càlzer d'En Pau Claris» es troba en el llibre «Les tombes flamejants» i l'autor és En Ventura Gassol.
- 142.—J. Dualls Harle diu a Josep Maria Plans, pregunta 152, que «El càlzer d'En Pau Claris» el trobarà en el llibre titolat «Les tombes flamejants», editat per la casa Atenes A. G., i el seu autor és En Ventura Gassol.
- 143.—Rosa de Gericó envia també la resposta a la pregunta 152, feta per En Josep Maria Plans, que pregunta on poria trobar la poesia «El càlzer d'En Pau Claris». Aquesta poesia va ésser publicada en el desaparegut setmanari «L'Estevet», en un número del mes de juny de 1922, i és d'En Ventura Gassol. Si aquest senyor té interès de tenir-la, que tingui la bondat d'enviar la seva adreça a aquesta secció i jo li enviaré al seu domicili. Joan Costa i Ll. Rosalt han dit el mateix.
- 144.—Agiev contesta a la pregunta 153: L'autor de la sardana «Angelina» és En Vicens Bon; tinc entès que viu a Torroella de Montgrí.

El mateix contesta a la pregunta 153 que fa *Na Maria Tura*, que l'adreça de l'actriu de la pantalla Alice Terry, és: Metro, 1540, Broadway, New-York City. La de l'actor Rodolfo Valentino és: 7139 Hollywood Blvd., Los Angeles, California.

145.—*J. Rosanas*, de Roda (Vich), diu al senyor *En M. Balaguer*, qui pregunta que desitjaria comprar un llibre de literatura i poesia mundial en sos diversos aspectes, si existeix i en quin lloc es ven (pregunta 154): De quatre obres que em crec ha publicat el senyor *En G. Jünemann*, la única que fins ara no he llegit es «*Estètica Literària*» i diria que no fa molt vegí anunciada dient-ne que estava ja a la venda.

De les altres tres que tenen per nom «*Historia de la literatura espanyola*», «*Antologia Universal*» i «*Literatura Universal*», les dues últimes poden convenir-li. No puc respondre de la bellesa en l'original en que cada composició fou escrita. Cosa sabuda és que traduir equival a disminuir. Dic això perquè únicament conec una mica el llatí, i al comparar les traduccions... em quedo amb la font. El gust de l'aigua no és pas el mateix si es beu així que brolla sense esforç de la deu primera que raja tot cantant o bé si es tasta a ciutat, encara que us la presentin en bella taça de cristall encasa que sia de Venècia o Bohèmia, que tenen fama d'ésser tan fi i tan transparent com l'aire.

Clar, no obstant, que no és possible a un home aprendre totes les llengües.

En l'Antologia hi trobarà, com diu son nom, un recull de lo millor produït pels genis literaris.

L'altra obra és interessantíssima: períodes de cada literatura, obres de dit període, biografies, qualitats eminents de cada autor i defectes. Les literatures de les quals es fa crítica són: xina, Sagrada Escripura (grec i hebreu), grega clàssica, llatina, espanyola, portuguesa, francesa, italiana, alemanya, anglesa, Nord d'Europa i eslava.

Haig d'aconsellar-li que junt amb la «*Literatura Universal*» compri l'«*Antologia*».

A can Subirana (Porta-ferrissa) podran entregarli. No sé si en l'actualitat la tenen: quan jo aní a comprar-la degueren regirar un xic per a trobar-la.

La impressió és feta en els tallers de B. Herder (Alemanya).

146.—*Liseta* contesta a *Una ovelleta de la Verge bruna* (pregunta 156), el que segueix: El Diputat *En Francesc Macià*, fill de Vilanova i Geltrú, té tres fills: *En Joan*, *Na Josefina* (muller del Dr. *Pegri*, de Barcelona) i *Na Maria*.

147.—*Tancji Tama* diu: La direcció que demana *Una ovelleta de la Verge bruna* (pregunta 156) d'*En Ignasi Folch i Torres*, és aquesta: Trafalgar, 36, 3.er, 1.ª, Barcelona.

148.—*Darius Vernet* envia la resposta a la pregunta 167 d'*Enric Amo*: Andorra, políticament, és un territori neutral amb el nom de principat, posat sota el protectorat de França i del bisbe d'Urgell, però gaudint una ampla autonomia legislativa. És administrat per un Consell General de la Vall, compost de 24 membres, quatre per cada parròquia en què es divideix la Vall.

França i el bisbe d'Urgell perceben uns drets o impostos que ascendeixen respectivament a 960 i 460 pessetes anuals, i són representats per dos veguers que formen part del Consell. La llengua oficial és la catalana.—(Extret de la Geografia E. de Catalunya de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana).

149.—*Edmon Lafont* diu: Per conèixer l'origen dels privilegis de què disfruten els andorrans, tindriem puix que d'allí provenen—de remontar-nos a l'època de la fundació de llur poble. Però a aquest propòsit s'han contat un nombre conside-

table de faules que no resisteixen la reflexió d'uns minuts. Cada autor explica l'esmentada fundació a son gust; tots, però, coincideixen a fer-ho d'acord amb llurs idees respectives.

De la qual cosa, nosaltres hem tret la conclusió de no fer esment de la part primitiva de la història del minúscul Estat que ens ocupa, i cercar en els temps més moderns, l'explicació dels esmentats privilegis.

L'erudit català Ferran Valls i Taberner diu, a la introducció del seu llibre «*Vall d'Andorra*» (collecció de Textes de Dret Català): «*La Vall d'Andorra* és la única d'entre les valls pirenenques catalanes que ha conservat la seva organització jurídica tradicional. És, també, de tots els territoris catalans, l'únic que ha restat lliure de la política d'altres pobles.»

Andorra està, actualment, sota la protecció de la República Francesa i del bisbe de la Seu d'Urgell, qui conserva el títol tradicional de Príncep de la Vall. En el règim interior està governada per un Consell. No té exèrcit. En cas de necessitat tots els homes de bona voluntat s'aplegarien per defensar llur terra.

L'idioma català és l'oficial en aquest Principat. Com a prova d'això n'hi ha prou amb llegir el passaport andorrà que acaba dient: «*Per lo tant manem a les Justícies per on transitarà que siguin de la nostra jurisdicció, i a les que no ho són, atentament els supliquem que no li posin cap impediment en el seu viatge, ans bé, li donguin tots el favor i auxili que necessiti, oferint-nos per lo mateix sempre que es presenti l'ocasió. I perquè consti...*» etc., etc.

Si *Enric Amo* s'interessa per les coses d'Andorra li donaré, gustosíssim, tota mena de detalls d'aquest país, únic al món que conserva les coses d'ordre espiritual tal com els hi llegaren llurs avant-passats.

150.—A la pregunta 162, que *Maria Antònia* feia, *Ferber* contesta el següent: En veritat, simpatiquíssima desconeguda, que no sé per on haurà anat a fixar-se en la meua latent insuficiència quan tots aquests móns de Déu van plens d'enterats, que l'haurien informada. Però prescindint de digressions, és certament el Barcelona el degà dels clubs de Catalunya, encara que amb poc aventatge sobre el Català, que s'ha volgut adjudicar tan honorós títol mercès a martingales de més o menys efecte. El poc espai de que dispo en aquesta secció m'obliga a recomanar-li adquireixi l'«*Historial del F. C. Barcelona*», del que és autor nostre dilecte amic «*Correcuita*», on hi trobarà tota mena de detalls per a convèncer i contrarrestar les opinions de la seva àmiga.

151.—JOVENTUT CATALANA contesta a *Maria Antònia* que el veritable nom del company «*Ferber*» és Ferran Bertran Aumatell.

152.—*Love Sick* diu: A la pregunta 162, de *Maria Antònia*: Essent vostè sòcia del F. C. Barcelona, en el magnífic «*Historial*» que el club repartí als seus socis hi trobarà ben debatut aquest assumpte pel notable crític deportiu *En Daniel Carbó*.

A la pregunta 173, d'*Una llegidora*: Com ha de fer-se el vesit? Llarg o curt? Doncs bé, la moralitat i la religió aconsellen fer-lo llarg, arran del sòl, però com que vostè deu voler evitar el ridícol i no ho evitaria portant-lo arrossegant per terra (ja que suposo que vostè deu ésser jove), el millor és un terme mig, entre aquest o portar-lo per damunt del genoll. Millor dit: que manqui un pam o un pam i mig (segons la seva estatura) per arribar a terra. No sóc cap crític de revista de modes ni entès en assumptes de modista, emperò no crec aconsellar-la gens malament.

A la pregunta 179, d'*Uuna muntanyesa bruna* (no li sembla millor *muntanyenca*?): Metàfora és

una comparació implícita i abreviada, o bé la substitució ingeniosa d'una paraula per una altra amb motiu de la semblança o analogia que en el significat d'ambdues percebeix l'enteniment.

A la pregunta 180, de *Gullermina Pons*: La lletra de la poesia «Filador d'or», de Mossèn Cinto, és aquesta:

N'hi ha un argenter—a l'Argenteria;—de tant filar or—li diuen Orfila;—el fila tan prim—que tot just s'ovira,—n'apar un cabell—del front d'una nina.—El filador d'or—diu que en té una filla,—que és un pom de flors,—no cal que us ho diga;—fila l'or com ell—i la plata fina,—retalla brillants—i perles enfila;—qui s'hi casarà—pot plantar botiga!—No es casa ella, no,—que es fa caputxina—el primer dijous—de Pasqua florida.—Quan vora l'altar—son cabell deslliga,—n'apar un riu d'or—que surt de la riva,—o un camp de forment—que la falç inclina.—Son pare que el perd,—recull les espigues,—i trist i solet—torna a la botiga,—la garba de rulls—que al matí n'ha eixida.—N'hi ha un argenter—a l'Argenteria;—de tant filar or—li diuen Orfila.—Mes ai! pel veïnat—no falta qui diga—que ven per fils d'or—cabells de sa filla.

153.—M. M., Cervantes, 30, Sant Boi de Llobregat, sollicita l'adreça del Grup Excursionista Joventut Catalana. Per abreviar li diem que és: Rocafort, 8, Barcelona.

154.—Gombau contesta a la pregunta 164 que fa *Quatre*

barres, desitjan saber la lletra de la sardana *El pardal*. Diu així:

Una cançoneta nova—vos la diré,—vos la diré,—del pardal quan s'ajoca—tot l'orangé,—vos la diré,—del pardal quan s'ajoca—sot l'orangé.—Lo pardal quan s'ajoca—feia remor,—per veure si el sentiria—la seva amor.—La seva amor es dins cambra—que no en sent res—sinó el moço de la casa—lo traginer.—De la finestra més alta—li'n va parlar:—Les onze hores són tocades,—ves-te a acotxar.—No m'acotxo pas encara,—vaig de camí:—som fet una premetença—a Sant Magí.—Quan a Sant Magí vai ésser—vaig suplicar—que em deixés anà a mes terres—per festejar.—Quan ne vai ésser a mes terres—jo els encontrei—los tres amors que tenia,—tenia allí.—Tres galanes que tenia—eix ocell:—Mariagna, Petronella—i Isabelet.—Als tres amors que tenia,—quan los trobí,—los va donà una creueta—de Sant Magí.—Ella li'n fa de resposta:—No és hora, no,—quan m'haureu demanada—serà raó.—Ai cançó, qui t'ha dictada?—qui treta t'ha?—Tres fadrinets de la plana—de l'Empordà.

155.—Ricard Estrada contesta a Maria Rosa: Llegida la seva demanda al darrer número de JOVENTUT CATALANA, li agrairé, doncs, si l'interessa, escrigui a Ricard Estrada, Rosselló, 291, botiga, Barcelona.

156.—A la senyoreta Maria Rosa li contesta el jove Jacint Mayà donant-li la seva adreça, carrer de Ciutat, 5, 3.^{or}, 2.^a

Amic:

Son ja bastants els llegidors nostres que han contribuït amb una quantitat o altra a la corona que JOVENTUT CATALANA dedicarà al Mestre Guimerà.

Fins demà passat s'admeten els donatius en la nostra Administració. Cal que a mida de les forces de cadascú, tots els amics nostres portin el seu òbol.

Guia Informativa Catalana

BASTONS	IVORI	SABATERIES
FABRICA: Pge. Bacardí Rambla Centre, Plaça Reial BARCELONA	CAPDEVILA I GRAU Canuda, 33 BARCELONA	ANTIGA SABATERIA «L'UNIÓ» Carme, 52 BARCELONA
BRAGUERS	MARCS	SASTRERIA
Antiga casa ESCUER Fabricació de braguers = i ventreres = Hospital, 132 - BARCELONA	Casa CODINA - Banys Nous, 14 Marcs gravats per a quadros Articles per a presents; cornucòpies i relleus per a decoració	Trajos y abrics us quedaran com nous girats al revés LA REFORMADORA Trafalgar, 9 (j p. Ur)

Dubois, home decidit, anava a establir-se a Marsella amb l'altra meitat.

Amb tot, els dos amics estaven amb correspondència continuada i no deixaven d'ajudar-se recíprocament.

De manera que En Desormes no dubtà un moment amb acudir a l'auxili d'En Dubois, que havia rebut de cop una pèrdua de cabals considerable, al cap de dos anys de desfeta l'associació.

Aquesta acció havia permès a En Dubois aixecar-se, reprendre el seu equilibri i consolidant la seva fortuna.

I sigué per recomanació d'En Dubois que En Desormes havia pres al seu servei a En Baptista Guingois.

I no havia pas tingut d'arrepentir-se'n. En Baptista era un minyó fort, llest, viu i coratjós fins a l'increïble. No cal que parlem de la seva honradesa escrupulosa, ni del seu caràcter amable sempre optimista, sempre alegre, sempre somrient com el sol de la seva terra.

Manifestava per En Desormes una estimació de ca fidel i un respecte sense límits. S'hauria llençat de cap a mar per ell i per sa filla.

Però no se li podia pas demanar que guardés la distància qu li pertocava, de mostrar-se correcte o al menys discret.

Era inútil.

Tots els esforços que havia fet En Desormes, havien quedat frustrats i el minyó no tenia cap mena de tracte.

Demés, es creia com de la família i era per aquesta causa que se li permetia aquella mena de comportament de noi mimat...

—Si tens quelcom per demanar-me—féu l'armador—, fes-ho sense temor. Les circumstàncies no em semblen pas tan greus per a que no pugui concedir-te alguns minuts d'audiència. Veiam? De què es tracta, minyó?

—Es tracta d'un casament...—féu En Baptista.

—Un altre!—exclamà En Desormes—. Decididament, no es tracta més que de casoris a casa meua, des de fa un quant temps.

—Sí, però—murmurà En Baptista— si la senyoreta Isabel triga tan a decidir-se no és pas culpa meua!...

Al cap d'alguns minuts, la Isabel es trobà en els braços de son pare...

Des del pont del pilot, En Carles veigé al pare i la filla que s'installaven dintre un luxós automòbil, que bruscament arrencà a tota velocitat envers la direcció de Nantes.

—Adéu!—murmurà el jove—. D'avui en avant la vida serà hermosa per mi, si no ve res a rompre aquest ensomni de felicitat!...

Dins el vèscol, la Isabel, un cop passades les primeres efusions, referí al seu pare els detalls del seu viatge que per ella havia estat veritablement encantador. El vell Desormes sapigué amb l'amabilitat i afecte amb què la seva filla havia estat tractada a casa del seu corresponsal de Buenos Aires, els cuidats amb què l'havien rodejada, les passejades i excursions que havien fet, els plers i les impressions que la noia havia experimentat. Isabel li explicà tot, mes no li parlà del seu retorn a bordo del «Ville de Bordeaux» i li ocultà les seves relacions amb En Carles Daubrée.

Per què?

Perquè ella era també prudenta i precabuda i es digué amb justesa:

—No dec explicar res a ningú mentre em trobi baix la influència dels meus sentiments actuals, massa exaltats i violents, per no semblar irreflexius. No vull revelar el meu amor, que quan l'ocasió es presenti, quan les circumstàncies em semblin favorables, quan el meu pare conegui a En Carles Daubrée i quan l'hagi jutjat per les seves obres...

Amb tot, la noia no cessava de pensar amb el jove lloctinent i el seguia amb el pensament en aquell darrer viatge, quin terme devia marcar l'hora tan esperada de veure'l...

I els dies anaren escorrent-se lentament amb aquesta espera, dies tranquils en què els acontejaments casolans es barrejaven amb l'existència monòtona, però que cap esdeveniment sensacional vingué a torbar fins a aquella petició matrimonial de l'hereu Fremin, que l'havia sorpresa i alarmat a la vegada.

Car Isabel presentia clarament que amb tot i la seva resposta i el seu desig d'ajornament, el vell notari tornaria a 5.—El casament d'Isabel.

l'atac amb tota braó... I endevinava que el seu pare, malgrat l'aprobació de les teories sobre el matrimoni que ella li havia exposat, tractaria per tots els mitjans possibles de fer-la retractar i de vèncer la seva resistència, amb la certesa, a l'obrar així, de que ho feia en bé d'ella...

I la pobra Isabel veia apropar-se el moment en què es veuria obligada a abandonar tota mena de prudència i a confessar el seu amor per un jove oficial sense família ni fortuna, trobat a l'etzar, durant una travessia, entre el cel i l'aigua.

Certament que ella no temia pas aquesta confessió. Lligava molt bé amb la seva franquesa natural i el seu temperament enèrgic i resolt.

Però tremolava d'aventurar-la en un moment inoportú, és a dir, amb l'absència del principal interessat...

I l'absència no és per ventura moltes voltes una causa de poc èxit, constituint la més gran de les contrarietats?

III

—I doncs, senyor, la cosa no va com vostè desitja?

—Caratsus! No noi!...

—Sempre sense noves d'aquest diantre de vaixells del diable?

—Cap nova!... Començo a témer els pitjors esdeveniments!... No puc pas dormir tranquil.—Al dir això el senyor Desormes apartà del seu davant el feix de papers que omplenava la seva taula d'escriure i es remogué en el seu silló llençant un profund sospir.

—Tot això—declarà En Baptista—és molt empipador, sap, senyor?

I afegí immediatament:

—Perquè precisament tenia que demanar-li una cosa... Una cosa molt delicada, maliatsiga!... Ai! Que la Mare de

Déu de Marsella em perdoni de parlar així com un descregut!

En Desormes no semblava pas extranyar-se de la familiaritat del seu criat.

I és que En Baptista no era pas un criat ordinari, un d'aquests servidors que s'obtenen per mediació de les agències de col·locacions i que us abandonen tantost se'ls presenta una plaça més ben retribuïda. Era gairebé un amic, si s'admet que els amics dels nostres amics són també amics nostres.

Baptista Gingois, fill de Marsella, era l'únic brot d'un bon jardiner al servei d'un riquíssim armador nomenat Carles Dubois. I aquest Carles Dubois era l'amic íntim d'En Desormes.

En Dubois i En Desormes s'havien conegut a l'època en què tots dos eren empleats a les oficines de les «Mensatgeries Marítimes Nanteses».

Ambdós, mancats de recursos econòmics, no disposant més que d'un sou magre per viure, però intelligents, sobris i treballadors, es sentien dominats per un gran desig de fer fortuna.

La mateixa esperança els guiava i els unia fortament l'un a l'altre. Demés, els seus caràcters s'assemblaven. Tenint els mateixos anhels, demostraven les mateixes aficions i les mateixes tendències. I acabaren per prendre un mateix allotjament pels dos i junts anaven al restaurant a l'hora dels àpats i no es separaven mai. Mai es trobava En Desormes sense En Dubois, o En Dubois sense en Desormes. Orestes i Pylades, d'antiga memòria, no havien pas ofert un exemple més notable d'amistat.

Acabaren per posar junts els seus estalvis, per associar-se, per comprar vaixells i llençar-se als afers d'armadors. La sort els afavorí i els negocis prosperaren. Pogueren engrandir el seu camp d'acció, adquirint una petita flota de comerç i posar la primera pedra dels fonaments de la seva fortuna.

Després, En Desormes es casà establint-se definitivament a Nantes amb la meitat del capital comú, mentre que En

TRENCA CAPS

Tal com dèiem en el número passat, donem a continuació les solucions dels trenca-caps publicats en els dos números de juny:

I

A la tarja: *L'esport català.*

Al logogrif: *Bruniselda.*

A la xarada: *Ver-mut.*

Als jeroglífics: *Jovent-u-t Ca-t-ala-n-a és la mil-lor re-u-i-s-t-a. — Una ca-sola petita al costat d'una ca-sola gran.*

II

A la xarada: *A-po-te-ca-ri.*

Als jeroglífics: *Lacai-g-u-d-adela f-ull-a. — Ca-m-pi-ona-t.*

A la cadena: *Aca-cor-aroma-mar-arrós-oli-sinat-all-illuro-roc-oca.*

Entre totes les solucions rebudes, que a fi del passat dia 11 eren 184, solsament n'hi ha una que s'ajusti a les condicions establertes, és a dir, que sols En Tomàs Martí Balart, de Barcelona, ha acertat els nou trenca-caps. Li preguem ens dongui llur domicili o passi per la nostra direcció a recollir el premi de 25 pessetes que oferim.

TARJA, per Valentí Vall

Felicia Catà de Millet

Formar amb aquestes lletres el títol d'una novel·la d'En Polch i Torres.

Substituir el punts per lletres de manera que diguin vertical i horitzontalment: 1. Consonant. — 2. Part del cos. — 3. Nom de dona. — 4. A les barques. — 5. Consonant.

LOGOGRAF

1 2 3 4 5 6	Nom d'home
5 6 2 3 4	Poble
5 2 3 4	Fruita
2 1 2	Consonant
1 6	Nota musical
5	Consonant
3 2	Nota musical
4 1 2	Animal
5 4 3 2	Tots n'hem tingut
5 4 3 6 1	Capital estrangera
5 2 3 1 6 4	Nació estrangera

GEROGLÍFIC

K

T

V L O N

1

CONSONANT

Y

VOCAL

CUPÓ NUM. 3

CORRESPONENT AL MES DE JULIOL

Nom

Adreça

Població

NÒTULES

Uns quants joves i damiselles, aimants tots ells de les coses nostres, tenen en projecte la fundació d'una Associació el lema de la qual seria el d'enaltir amb actes pietosos i patriòtics les coses de la pàtria, baix l'advocació del nostre gloriós patró Sant Jordi. Per de prompte els manquen persones de voluntat, disposades a treballar de ferm per tal de crear aquesta Associació i decidir la seva orientació. Tot aquell que s'interessi per tan bonica iniciativa es prega escrigui a Josep M.ª Salas Julià, Baix de Sant Pere, 77, 1.er, Ciutat.

—El dia 28 del proppassat mes de juny, es celebrà en la joliva ciutat de Reus una de ses característiques festes: «La Festa dels Infants», tan catalana i pura, on hi traspua sempre la més germanívola cordialitat infantil. L'acte en conjunt, revestí una tal solemnitat, que difícilment es pot percebre en cap més festa. Sobresortí entre tot l'ofrena per mitjà de sorteig als nens i nenes dels assils i escoles, de llibretes de la Caixa d'Estalvis del Banc de Reus.

Felicitem a l'Orfeó Reusenc, organitzador de la festa, i li desitjem no defalleixi en la tasca començada.

—Recentment l'aplaudida companyia d'Art Dramàtic Claramunt-Adrià, estrenà traduït a la nostra llengua el famós melodrama francès «Les deux gosses» (Els dos pillets), essent el traductor d'aquesta grandiosa producció el jove i novell escriptor En Joan Vila i Pagès. La traducció feta per l'esmentat, és molt pulcre i altament literària, havent demostrat reunir les condicions necessàries en tot traductor. El nombrós públic que assistí el jorn de llur estrena, comprenent lo curosa d'aquesta traducció, aplaudí a n'En Vila i Pagès obligant-lo junt amb els intèrprets, a sortir en escena en acabar cada un dels set actes de que consta l'obra.

Felicitem de cor a l'afortunat traductor desitjant-li molta sort i ànim en la difícil tasca començada.

CORRESPONDENCIA

J. Montfort i Segura (Ciutat): Feu altres coses, doncs això no ens agrada. Lo altre, per ara no. — Amadeu Boncompte (Terrassa): Rebut segells per 4'50 pessetes que corresponen a juliol, agost i setembre. Mercès. La secció de preguntes i respostes és completament gratuïta. — Tomàs Torrents Prusi (Ciutat): Aniran. — Ricard Estrada (Ciutat): Anirà, mes devem advertir-vos que no ens plauen les traduccions. — Júlia Blasco (Ciutat): Ho tenim en cartera tot. Per ara, continuarem amb retrats, menys en cassos excepcionals. Si li plau, pot enviar alguna cosa. — Joan Tur: Nosaltres no podem proposar això, doncs no és lloc apropiat la Revista per a aquestes manifestacions. Potser algun altre periòdic li acceptarà. — Jordi Castel (Ciutat): Ho llegirem. — D. Sánchez (Ciutat): N'hem acceptat tres. Mercès per la vostra gentilesa i paraules d'encoratjament. — J. Sogas Marquès: Aquest no ens acaba d'agradar. Potser si en feu un altre podrem complaure-us. — Ramon Salas (Mataró): Enterats. — Joan Solans (Lleida): L'un ja no és oportú. L'altre, el repassarem. — Sol (Ciutat): Per a publicar-ho, necessitem el nom. Res de pseudònim. — Ricard Bardés (Ciutat): No es pot publicar. — Antoni d'Alcalá (Ciutat): Les llegirem i direm quelcom. — V. Coma (Ciutat): El llegirem. — G. d'E. Omer (Ciutat): El llegirem. — Lluís G. Bover (Sellent): El mateix. — M. Palet Martí (Ciutat): El mateix. — Enric Brucart Coma (Manresa): Rebudes 4'50 que integren la subscripció fins a mig setembre. Envieu 0'75 més per a completar aquell mes i farem compte rodó. Mercès de tot. — Pons Viladomat (Girona): Admetem subscripcions trimestrals. Poden trametre per gir postal 4'50 pessetes. En quant a la col·laboració, tot el que publiquem és enviat pels llegidors, així que vostè pot també col·laborar a la nostra Revista,

que és la de tots. — Josep Maria Guàrdia (Ciutat): La publicarem. — J. Molins (Ciutat): Cal que llegiu força abans d'aventurar-vos a fer versos. Vos recomanem un xic d'estudi i podreu més endavant intentar-ho. — Jacint Mayà Aubert (Ciutat): Anotada la vostra subscripció per sis mesos. Vos hem tramès el volum «Una llàgrima». — Pere Gran Balart (Ciutat): Mercès de la subscripció. Eviat el llibre gratuït. — Josep Font (Ciutat): Va avui. — J. Saperas Sans (Reus): Aniran. — Anton Badia (Cardona): Presa nota de la seva lletra. — J. Bonet (Ciutat): Anotada la subscripció. Envieu dos retrats vostres per a fer el carnet. — «Penya Desesperats»: Anirà la foto. Sobre la secció de preguntes i respostes no sostenim correspondència. De totes maneres, en tenim un munt i no sabem si hi són les vostres. Ja sortiran en tot cas. — Josep Cervelló (Ciutat): Mercès de la subscripció. Els treballs els llegirem. — Ambrós Domingo (Tarragona): Rebudes 4'50 pertanyents a la subscripció fins a 15 de setembre. Trametem els tres exemplars per correu. — Pere Balart Casas (Sant Pere de Torelló): No tenim res del que reclama. L'antiga Direcció no va entregar-nos això. — Joan B. Pobla (Sabadell): Rodó, encara arriba més malament. Per això hem adoptat aquesta manera. — G. Ber i C. (Ciutat): Rebut l'original. Contestarem. — J. P., Secretari del Grup de Dalt (Ciutat): Porteu aquests originals i els repassarem. — Sever Ciutadà (Ciutat): La tercera, no. Comprenen vos els motius, amb les notícies d'aquests dies. — Miquel Carreras (Figueras): Rebut gir de 18 pessetes i hem enviat les dues novel·les. Mercès. — Jaume Saladrigas (Cornellà): Hem enviat els rebuts demanats, i fem les modificacions que anota. Passeu a veure'ns, tindrem molt de gust en parlar amb vos. — Pere Casas (Tetuan): Anotada la vostra subscripció, que regradem. Podeu enviar l'import per gir postal. — Joaquim Aroca (Esplugues): No ens ha acabat d'agradar. Potser si en fessiu d'altres... — G. E. Els Segadors (Ciutat): Va arribar tard i no es pogué publicar. — Josep Cabanes (Rubí) i Pere Grau (Ciutat): Ho llegirem. — Ricard Pallejà (Reus): No l'hem acceptat. — Maria Carbonell (Ciutat): Probablement anirà. — Lluís Garcia Palacios i Josep Moliné Anguera (Badalona): Vostès volen la subscripció de franc i a nosaltres ens convé que la paguin. Si tothom ho fes així! — Maria Teresa Vilarrubia (La Garriga): Pot enviar el que vulgui i ho mirarem. De lo altre no tenim res. — Joaquim Sala Pons (Ciutat): Ho llegirem. — Marian Guio (Reus): El mateix. — Joan Castells (Torelló): Igual. — Lluís Pallí Vilar (Ciutat): Francament, vos poden fer coses millors. Envieu-nos altres coses. Lo reclamat, no ho tenim. Era vers o prosa? Mercès de la subscripció. — Josep Vilalta Sala (Manresa): Acceptem amb gust els vostres oferiments. Envieu fotos d'actualitat i mercès.

Originals acceptats

«Somni», de Francesc Martí Ballester.
«Mon somni», de I. L.
«Amor aristocràtic», de Víctor d'Amoc.
«Preg», de G. d'E. Omer.
«Les espartanyes», de Joan B. Turull.
«Epistolari amical», de Sever Ciutadà.
«Pregària», de Ricard Estrada.
«Adéu», d'Antoni d'Alcalá, escursat.
«La creu del camí», de Lluís G. Bover.
«Tarda de juny», de M. Palet Martí, molt arreglat.
«E's teus ulls» i «Modistètes gentils», d'Antoni d'Alcalá.
«La salsareda», de Sol.
«Prop... i a la posta de sol», de Joan Solans, retallat.
«Camí d'amor», d'A. M.
«A uns bonics ulls», de Ricard Estrada, arreglat.
«IdiHis primaverals», de Gerard d'Eovald Omer.
«L'esguard del cor», de Jordi Castel.
«L'orgull castigat», de Júlia Blasco.

Productes Dietètics

Esteve Riera

Barcelona

NO SORTIU DE VIATJE
NO ANEU A ESTIUEJAR

sobre els

ZWIEBACKS

Mallorca, 307 i 309 : Rambla Canaletes, 9 i 11

Dipositaris:

*J. Segalà-Vicens Ferrer i C.^a-Dalmau Oliveras, S. A.
Emili Martignole*